

ikke bliver gennemført, som det er forelagt af Regeringen, vil tiltræde Forslaget i den Affattelse, som vi have givet det, hvorved jo netop det opnaas, som i Virkeligheden tilsigtes.

Maa jeg endnu blot sige, at det er tidligere motiveret fra vor Side, at vi ønske, at den paagældende skal have et Ophold paa to Somre i Sydgrønland og to Vintre i Nordgrønland af den gode Grund, at vi ville nu være fri for alle de mange Eksperimenter. En af dem, der have været oppe paa Grønland og have skrevet om Grønland — saa vidt jeg husker, er det ogsaa Dr. Krabbe —, skriver, at det er ret forstaaeligt, at enhver, der kommer til Grønland, straks faar Lyst til at reformere. Men paa Grundlag af disse Reformlyster ønske vi ikke, at man skal lovgive. Lad vedkommende altsaa blot faa disse Reformlyster, men han skal ogsaa have Tid til, at de kunne sætte sig noget hos ham, og dette vil kunne ske under hans to halv-aarige Ophold, henholdsvis i Nordgrønland og Sydgrønland. Jeg ønsker dog at tilføje, for at undgaa Misforstaaelse, at vi udtrykkelig i Udvalget have talt om, at naar der i vort Ændringsforslag staar, at vedkommende skal have et mindst toaarigt samlet Ophold deroppe, saa udelukker dette naturligvis ikke, at den paagældende, hvis han tager derop i den nærmeste Fremtid, næste Sommer f. Eks., kan foretage en Rejse herved med et grønlandsk Skib baade for at se til sin Kone og sine Børn, som han maatte have her i Landet, eller at han gør det i Statens Interesse, hvis han anser det for ønskeligt, for at kunne konferere med Ministeren og de grønlandske Direktører herved. Det er der selvfølgelig intet i Vejen for.

Jeg fra min Side har lige saa lidt som det radikale Mindretal kunnet tiltræde Forslaget om, at den paagældende, som sendes derop, skal være en med det grønlandske Sprog kendt Mand. Vi ønske ikke at indskrænke Antallet af dem, som Ministeriet kan vælge imellem. Men naar man nu hører Tale om — det undrer mig for Resten at høre den ærede Ordfører nævne det —, at Folk, der have været i Grønland i 30 Aar tale om, hvor uhyre svært det er at lære Grønlandsk, saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at der er adskillige Folk, som have lært Grønlandsk under et ret kortvarigt Ophold i Grønland. Hvorledes skulde det ellers være muligt for unge Danske, som have været i Grønland, at kunne klare sig i dette Sprog, i alt Fald

saaledes, at de kunne gøre sig forstaaelige? For mange kan det selvfølgelig være vanskeligt at lære Grønlandsk, lige saavel som det for adskillige kan være vanskeligt at lære andre Sprog, men man maa ikke sige, at Grønlandsk er et Sprog, man overhovedet ikke kan lære i en Menneskealder eller længere Tid. Det gælder i alt Fald kun for enkelte Personer. Jeg gaar ud fra, at en Mand ved et Ophold i Grønland, hvor han for en stor Del er henvist til at tale Sproget, hvilket jo er den bedste Maade at lære et Sprog paa, kan faa saa meget Kendskab til Sproget, at han, inden to Aar ere gaaede, kan gøre sig nogenlunde forstaaelig og ogsaa nogenlunde kan forstaa, hvad Grønlanderne ønske at fremsætte for ham. At saa i visse Tilfælde alligevel Tolk vil være nødvendig, er meget muligt, det kommer jo meget an paa, hvor vidt fremskreden vedkommende er. Jeg har, som sagt, ikke kunnet tiltræde Ændringsforslaget om at indskrænke Valget til kun at kunne træffes imellem saadanne, der paa Forhaand kunne Grønlandsk, og jeg er derfor ikke Medforslagsstiller til dette Ændringsforslag.

P. Munch: Jeg har faaet det Indtryk, at de Bemærkninger, som ere fremsatte dels af den ærede Ordfører og dels af den højtærede Minister i denne Sag, ere saa svage og for største Delen saa selvmodsiggende, at vi ikke have Brug for megen fortsat Diskussion derom. Jeg skal derfor indskrænke mig til at fremhæve nogle enkelte Ting.

Den ærede Ordfører (Effersøe) begyndte med at sige, at vi skulle være forsigtige paa dette Omraade, for de grønlandske Forhold ere saadanne, at man maa handle med stor Forsigtighed. Men et Øjeblik efter maatte den ærede Ordfører vende sig mod os og sige: Man kan ogsaa være for forsigtig. Den ærede Ordfører maatte søge den store Forsigtighed, han havde anbefalet, netop hos os. Det, der er Tilfældet i Øjeblikket, er nemlig det, at vi stille os paa det forsigtige Standpunkt, at Sagen skal undersøges, før der træffes ny Afgørelse, hvorimod de Herrer ville begynde med at træffe ny Afgørelse; medens den nye Ordning er i Færd med at skabes, skal der samtidig foregaa en Undersøgelse, og om nogle Aar skal man saa til at træffe en ny Ordning igen. Kort sagt, det hele bliver et saa forunderligt Kaos, en saadan Springen frem og tilbage med midlertidige Ordninger og Ord-